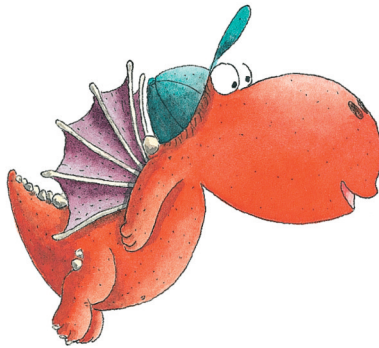

Ingo Siegner

El petit drac Coco i la bruixa

Traducció de David Sánchez Vaqué

laGalera

Un tornado que torna

Comença un dia esplèndid a l'Illa del Drac. Els ocells piulen de bon matí i la llum del sol brilla sobre el mar.

En Manuel alça el morro per olorar l'aire.

—Mmm! Tindrem un estiu de postal!

—Som-hi! Anem a la platja! —diu l'Elsa.

L'Elsa prepara un cistell de pícnic. En Manuel agafa les tovalloles i el para-sol, i en Coco porta la galleda i la pala.

La platja encara està buida, però a poc a poc hi van arribant famílies de dracs i altres habitants de l'illa. També la porc espí Matilde i el drac devorador Òscar, que són els millors amics d'en Coco.

Tots tres comencen a fer un forat a la sorra. Després fan un canal fins al mar. Cada vegada que ve una onada, el forat s'omple d'aigua.

—Visca, ja tenim una banyera! —cria en Coco.

De sobte, el petit drac veu una cosa estranya a l'horitzó. És com una línia que es va movent.

—Mireu! —crida assenyalant el cel.

La Matilde es frega els ulls:

—No sembla que sigui un drac.

—Quina manera més estranya de volar —diu l'Òscar—. Va endavant i endarrere tota l'estona.

—No, mira. Es va fent cada cop més gros
—diu en Coco.

—Jo diria que ve cap aquí —opina la Matilde.
La Matilde té raó. Aquella cosa s'acosta cada
vegada més. Vola a gran velocitat i aixeca l'aigua
al seu pas.

Els altres dracs també se n'adonen.

En Manuel i l'Elsa treuen el cap per sota del para-sol i no es creuen el que veuen.

De cop, s'aixeca una ventada que es va fent més forta fins que gairebé s'emporta el para-sol volant. En Manuel aconsegueix agafar-lo i crida:

—Coco, recull les teves coses i cap a casa! Això té tota la pinta de ser un tornado. És molt perillós!

«Un tornado de debò», pensa en Coco mentre contempla al·lucinat l'enorme remolí de vent que es dirigeix cap a la platja.

Llavors nota que alguna cosa li colpeja el braç. Au!

Es queda tot sorprès quan veu a la sorra una bola de gel de la mida d'una pilota de ping-pong. És calamarsa.

—Au! —crida la Matilde tocant-se el cap.

Una altra bola de gel.

—Sortim d'aquí! —crida l'Òscar—. Està caient pedra. I de la grossa!

—Tots cap a la cova de la Tempesta! —ordena l'Elsa.

Ho recullen tot a la velocitat del llamp i corren cap a la cova. Buf, un, dos, tres, salvats!

En Coco, la Matilde i l'Òscar treuen el cap amb molt de compte.

El remolí es passeja per la platja, aixeca sorra pertot arreu i fa inclinar les palmeres. De fet, aconseguix arrencar-ne tota una sencera i llançar-la enlaire. Ara el remolí s'acosta a la cova.

—A cobert! —crida en Coco.

Just a l'entrada de la cova, cauen milers i milers de boles de gel. N'hi ha que fins i tot es fiquen a dintre. En Coco, la Matilde i l'Òscar corren a amagar-se darrere dels dracs grans.

El soroll del vent és tan fort que en Coco pensa que el tornado està a punt d'entrar dins de la cova.

Però, un moment. Què és això que se sent? Sembla un rialla, no?

De cop i volta es fa el silenci. El tornado ha desaparegut. Amb molt de compte els dracs miren a fora. Hi ha boles de gel pertot arreu i arbres arrencats. Els arbustos estan destrossats.

I, com si no hagués passat res, el cel és blau i el sol brilla com abans.

—Mireu allà! —crida la Matilde assenyalant els gratacels. Així és com anomenen les muntanyes més altes de l'Illa del Drac.

—El tornado va cap als gratacels! —diu en Coco.

—Això no era cap tornado —diu l'avi Jordi—. Era la bruixa Gula.

